

מסורת הש"ס

(א) שנת כב. ת. מנחות מא. ;
(ב) [שם ושנת כט : מו : ביצה
כג : חושפחא דביצה ספ"כ],
(ג) ח"מ מ"ו, (ד) [פירושין
ז.], (ה) [דף כח :], (ו) כס"א
לימא : ומיהו,

הגהות הב"ח

(א) רשעים ד"ה והלכה כד"ש וכו' שמואל לקולא כקולו דרב כגון קידוש לא עבוד ואע"ג דמנהג העושה כב"ש נזיל ותינתא מחומרא נמחק: (ב) תוס' ד"ה ורבי יוחנן וכו' דפרשית לעיל נ"ב במתני' בדיה לא יפתחו:

מוסף רש"י

כל מולי דמור, רבה נח
מחמי (שבת כב.) מחיל
במבד לבדו. ויתר צית
מטלת יסן לעלית חדש
וינתחות (מא): מפרס
טעמא דמחן דלמך: משוב
כב. מנר לנר. דחוטב
(שם). והולכו כירש
בנריה. דלמך דנר
שאן מחמין מנר וזאג
דקעדי חרין וזר מולד
דחוטב יסן כנר. ומסו
דחילתא חרין כנר. דלמך
מטלת חרש דר מחי
מחן. נקטינן גבי הדדי
(שם).

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

קידוש אלא במקום מעורר. ואם קידש ולא סעד לא יא' יד קידוש: **ב**
 במקום למקום. מצינו לעיל לא לר' לחזור וקדש אם קידש שבת
 והלך לאכול בעליה: **ד** ימינו מיעקרא לכו שרגא. ולא מאכלו
 ואחרי' אחם והלרס יישן בלא אכלה בקדושה דהכא לא נספיקו:

אָפּ די קידוש לאַ יצאו אלא לרב למה ליה
ללקדוש בביתיה כדי להוציא בניו וכני ביתו
כנישואל למה לי לקדוש בני כנישואל
לאפוקי אורחים די חובתן דאכלו ושתו
וגונו בני כנישואל ואודא שמאלא למטעמיה
דאמר שמואל איז קידוש אלא במקום

סעודה סבור מינה הני מילי מבית לביית
אבל במקום למקום בחד ביתא לא אמר
להו רב ענן בר תחליפא זימנן סגיאין הוה
קאימינא קמיה דשמואל ונחית מאגרא
לצורעא והדר מקדש ואף רב הונא סבר אין
קידוש אלא במקום סעודה דרב הונא קדיש
וואיתעקרא ליה שרגא ועיילי ליה למניה
לבי גנניה דרבה בריה דהוה שרגא וקדיש
ומעיס מירי אלמא קסבר אין קידוש אלא
במקום סעודה ואף רבה סבר אין קידוש
אלא במקום סעודה דאמר אביי כי הוינא
בי מר כי הוה מקדש אמר לן טעימו מירי
דילמא אדאזילתו לאושפיזא מתעקרא
לכו שרגא ולא מקדש לכו בבית אכילה
ובקידושא דהכא לא נפקיתו דאין קידוש
אלא במקום סעודה איני⁶ והאמר אביי כל
מילי דמר הוה עביד כרב לבר מהני תלת
דעביד כשמואל יתתיין מכגד לבגד
ימדליקין מנר לנר והלכה כר"ש בגרירה
דתניא⁷ ר"ש אומר יגורר אדם מטה כסא
ויספסל בשבת ובלבד שלא יתכוין לעשות
חרין כחומרי דרב הוה עביד כקולי דרב
לא הוה עביד ור' יוחנן אמר אף ידי יין נמי
יצאו ואזאר ר' יוחנן לטעמיה דר"א תנין בר
אביי א"ר פדת אמר ר' יוחנן אחזר שניי יין
ואחד

גורר אדם מטה כסא וספסל כ"י דדבר שאין ממציין מותר. והי"ג מילי
ספוגתא דרב ושמואל כבמה מדליקין (שם דף כב.) וכולהו עבדי רבה
כשמואל דמיקא והכא אחא עבדי כשמואל להנריך קידוש במקום
הסעודה הואיל ויכל מילי עבדי כבז בר מנהל. ומשני כחומרי דרב
דעבדי כז מהני תלת דעבדי כשמואל (א) וכוון קידוש דקויל דרב
דעבדי עבדי ואח"כ דמנהי (ועינין דף י:) הטובה כחומרי כ"ס קוליהון
ורכחומריהון כ"י ה"ק י"ח ה"מ היכא דסמך אהדי כגון כמה חסרון
בשדרכה כ"י ואמר שמואל וכן לטריפה דחומרא דהסם קולא הוא הכא
וקולא דהסם דחומרא הוא הכא. ומיהא כשמעינן דלהלכתא כשמואל דאין
קידוש אלף במקום סעודה. והיבדקש לאחריה חזי מצינו גראה צעיי
שאיין חזי לטעוד שם כשפילי אל טעם שם יאלף נזי אומר הכית
לדלדידהו דמי מקום סעודה: ה"ג ורבי יוחנן אמר אף ידי יין גמי יאלף.
שאיין חזיך לחזור ולבצר על היין כשחזן הסעודה שהרי לא הסית
דעמו ביאלתו מבהירי עשרין דעמו לחלוש ולשמות בצינו: אחד שינוי
יין. כשיאלו יין יין מחזית אחרה חזי לו טעם משובה או גרוע או
מאושבא און חזיך לבצר שנית על איין. אבל הטוב והמטיב מיהת מנכר
למא שמונת מן הראשון כדלמחר דגרסת (דף ע:) אמר רבי יוסף
אמר רבי יוחנן אע"פ שאמרו שינוי יין אין חזיך לבצר אבל אומר הטוב
והמטיב ושינוי יין היינו מחזית אחרת דלמחרין כדברות ירושלמי
בפרק כיזל (ה"ח) על כל ציית וחזית שהיה פומח היה מנכר עליה ומה
היה מנכר ואמר רבי ינחן בשם רבי אומר ברוך הטוב והמטיב:
ואמר

דיין חדש וישן צריך לבדק לפי שהישן טוב מן החדש אבל שינוי ין והי פליג עליה דקאמר דעל כל חבית וחבית מצדק מה היה מצדק מעטא לנביאח מיחו ים לרחות שהיה מצדק לפי שלא היה ממירו אבל יינוט הוא מצדק ובלבד שלא יהיה האחרון רע ויותר מדאי שאין יטולין שלא בשעת סעודה ויחד אין צריך לבדק אף ליכא אחריות בדבירה דכל שרלא וטובו שלא אחריות והטעם כי שומע

קא.

אָפּ דר קידוש א' צא: דאָן קידוש אַלס נאָמקס קענדיע מאַס
דאָמיז וקראַט: לשנת עונג. כלומר נאָמקס קריאָט קידוש
ס'ס מאַק עונג:
לשמואל 5ט' 5' אָקדושי בבי בנישטא. לרז אַרץ לקדושי
בבי בנישטא להוציא כל אותם שאין
לזס בני בית שלא יאָטרוו לקדש
צניסם:

דאכלו ושתו וגו' כבי בנישטא
ואתם והא' אמר' צפי
 צפי העיר (מגילה דף תמ.) צפי כנסיות
 אין אולבין צה וצפן שומין צה אע"ג
 דלמילא ושמיא צה מלוא מוצר דלמחר' **צ**
 צירושלמי שהיו אולבין שם בקידוש
 החדש וגם עכשיו נוהגין לשמות כוס
 הדבילה וצורת מילה מי"מ שאילה של
 מלוא ושינה אסור ואפי' בשל דל אין
 אולבין צה דקאמר התם: **צב** צבא דין
 אלה כר אהבה שלח ה' רועים ליכנס
 בבית הכנסת מפני הגשמים אי לאו
 משום דשמעתא בעינן לזוטא והא'
 דקאמר התם צחי כנסיות של צבל על
 תנאי עשיון היינו לאחר שיתברר שזאק
 נוהגין צה קידוש א"ל דללא דוק
 צבי כעשתא אלא חדרים שהיו קמויין
 לצית הכנסת קרי צי כעשתא ומשם
 היו שומעים הקידוש ולפי כהם שפירשיו
 דממקום למקום צח צית כעשתא
 לאכלו צחמס אחר ים קידוש ורי'
 אחי שפיר:

אבל משקום למקום בחד ביתא.
כמו ממחר לבית או מבית
לעליה כמו מאגירא לאגרא
מפניה לפניו ש קידוש פ' הייז דלא
משוב שינוי מקום במסמך וקמן
שינוי מקום דקאמר לא שנו חלק מבית
לבית ומיהו) שני מקומות בחד בית קרי
ליה מבית לבית ומיהו ו' דגרסי'
הכא מפניה לעליה כו':

עמיה דא"ר חנין בר
יוחנן אחד שינוי יין
ואחד

מעיומו מיד. נראה דהיינו
טעמא לחם כדאמרין
בפ"ג דשעועות (דף כג:) כדאמרי
אינשי ניטעס מידי ואולי ואכלי ושמו

וְיָסַח מוֹעִיל מִיַּי תַּרְגִּימָא לְהַשְׁלִים ג' סְעוּדוֹת שָׁנָה כְּמוֹ כְּסוּדָה הֵיטָּה
דְּקוּקָה כְּסוּדָה שְׁלִישִׁית אֲבָל כָּל כְּסוּדוֹת עֵרֵבִית וְשִׁמְרִית שֶׁהָיָה עֵינֵי
זָכוֹר שָׁנָה: וּבְקִרְבָּן הָדָבָא אָא נִפְקִיָּה: וְכֵּן שָׁלָה הֵיאָה
מִקְדֵּשׁ עַל סְעוּדָה שָׁנָה שָׁלָה לְחֹלֵל בָּלָא ר' כְּדִפִּי קוֹנְטֵרֵס הֵיטָּה
מִשּׁוֹם שִׁיכּוֹל לְעִשׂוֹת לִמְחָה שְׁלֵם סְעוּדָה אוֹ שֶׁמָּא יוֹכֵל לְחֹלֵל בְּמִקְוֶה
שִׁישׁ שֶׁסּ ר' וְאִין יוֹן: **מְתִירִין** כְּסֻדָּה אֲבַגְרָה: וְאֲשֶׁר־יִשְׁמָלוּ אִתָּה
לִפְנֵי כָּס' הַכֶּתֶלֶת (מִנְחָתָה עַל מַלְאָךְ) כָּל קוֹסְפָא חֲמִישִׁית לְצִיִּים מוּדָה אִם
אֵין לְצִיִּים לְכָל בְּדִיּוֹ שִׁמְרִית לְצִיִּים מְגֻדָּה שֶׁמִּנְטֵשׁוּ לִיתָן בְּכַגֵּד שְׂרֹוּלָה
לְגֻזְזוֹת וְתַחַת הַמִּנְחָה עֲלִי: וְהִלְכָה כִּי"ש בְּגִירָה: (שָׁנָה מִיּוֹסֵף
לֵהָא מִשּׁוֹם דְּרִבִּי יוֹחָנָן סָבַר כִּי"ש שְׁדִּירִין בְּכַמָּה דְּרוֹכִית: עַקָּה עַל פֶּסַח):
וְהֵיאָה אִתָּה יוֹחָנָן אֲבָל כִּסְתָּה מִשְׁנֵה וְתָן יוֹרִי מוֹסֵף וּמִפְסָק כו' אֲלַמָּה
שֶׁ"ל דְּדַבָּר יוֹחָנָן מִתְכַּיֵּן מוֹתֵר י"ל שֶׁמָּא ר' יוֹחָנָן אָל סָבַר לֵה
רִטְוִיָּה: בְּגִירָה לְפִי עֲקֻרֹב לְעִשׂוֹת מִחֵרץ וְדַמִּי לְפִסְקִי רִשְׁוִי:
וְהֵיאָה אִתָּה יוֹחָנָן אֲבָל כִּסְתָּה מִשְׁנֵה וְתָן יוֹרִי מוֹסֵף וּמִפְסָק כו' אֲלַמָּה

[illegible]

636

עין משפט
נר מצוה

י' א מ"י פד"ע מהלכות
שנת הלקח ח סמג עשין
כט טור שו"ע אורח חיים
רס"ט:

ח ב מ"י וסמג שם
טו"ס"ע לו"ח סימן
דעג סעיף א:

ב' ג שם סעיף (ז) [1]:
 ' ד ת"י פ"ח תהלכות
 זינות הלכה יג סמג

עשין כי עור שו"ע לו"ח
סימן עו סעיף א'
י"א ה"ח פ"ד מהלכות

חטובה הלכה ע סמג
עשין ה טור שו"ע אורח
סימן תרע"ד סעיף א:

י"ב ו' ת"י פ"ח מהלכות
שנת הלכה ה' קמג
ללחין קה עוש"פ אר"ח
המנוח א"ל תשנ"ז

—

רבינו חננאל

אפי' ירי קדוש אל יצא
אל צור לקדש בביתו
ולכרן נמי פורו פיי
והן. ורב מאתר שצא
ירי תוכחו בבית הכנסת
למה ליה למתור לקדוש
בביתו. ואמרין להוציא
בני ביתו. ושמואל מאתר
שאין אדם יוצא בקידוש
שי' בית הכנסת למה ליה
לקדוש בכנסת. ואמרין
לאסוקי אורחין דאכלי
כשמינשא. וקייא לן בהא
בשמואל אלא קידוש אלא
במקום סעודה. סבור מינה

הני מילי מבית לבית, אבל
מסנה לפנה בחד ביתא לא.
ואסיקנא דשמואל אפי'
מארעא לאיגרא ההה הדר
מקדש. ואף רב הונא סבר
אין קדוש אלא במקום
סעודה, דרב הונא קדיש
בעא למילכ אתערק שרגא,
עילוא למאני לבי נגני,
דרבה בריה. וקדיש ואכיל.
ואף רבה סבר אין קידוש
אלא במקום סעודה, דאמר

(רב הונא) [אביי] כי
הוינן בי מר הוה מקדש
והוה אמר לן טעימו מידי
הכא דילמא אדאוליתו
לאושפזיכו אתעקרא לכו

הוא ובעקבותיו
אנו נפגשים דאן קרוס
אלא במקום סעודה. אינו
הואמו רבני כל מילי
דמי, דהוי רבה רב
נחמני רביה. עבדי כרבי,
בר מהני תלח עבדי
כשמואל. מתורין הצעית
מבד לבגד, וחולין אוהו
לבגד אחר, ומדליקין מגד
לגר, של חנוכה, וזהלכו כר
שמעון כנדיה, רביהן
נורא אדם מטה כסא
וספסל ובלבד שלא יתחנן
לעשות תורה, ואין עבד
בהא כשמואל, ואסיקנא
כחומיה דרב עבדי כותיה
כקוליה של עבדי, והכא
מילק אחר.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones